

Arrest

nr. 30 019 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 8 oktober 2001 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 22 oktober 2001.

1.2. Op 18 oktober 2001 deelde verzoekster mee dat zij wenste te huwen met een Belgisch onderdaan en verzocht zij om de verlenging van haar verblijfstitel.

1.3. Op 23 januari 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 18 juni 2003 werd verzoekster opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

1.5. Verzoekster werd op 19 juni 2003 gerepatrieerd naar Albanië.

1.6. Op 13 oktober 2003 huwde verzoekster met een Belgisch onderdaan te Lezhe, Albanië.

1.7. De echtgenoot van verzoekster overleed op 25 februari 2004 in Albanië.

1.8. Daar het lichaam van haar overleden echtgenoot naar België diende overgebracht te worden en om verzoekster de mogelijkheid te bieden aanwezig te zijn op de begrafenisplechtigheid, werd haar op 27 februari 2004 ambtshalve een visum (kort verblijf) afgeleverd.

1.9. Verzoekster diende, bij schrijven gedateerd op 15 maart 2004, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.10. Op 29 november 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 1 december 2005 ter kennis gebracht. Verzoekster diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad van State.

1.11. Verzoekster diende, bij schrijven gedateerd op 10 mei 2006, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.12. Op 22 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekster op 1 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ken indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene geruime tijd in België verblijft, Nederlandse taallessen volgt, geïntegreerd is, zicht op werk heeft, een sociaal leven heeft opgebouwd, niet ten laste is van de gemeenschap door een verbintenis tot tenlasteneming door een vriendin, schulden afbetaalt, gehuwd was met een Belgische onderdaan, hij plots overleden is, ze vruchtgebruiker is van het have en goed van de heer (V.), dringende verplichtingen moet vervullen met betrekking tot het nalatenschap, haar belangen dient te verdedigen gezien gerezen betwistingen tussen betrokkene en andere erfgenamen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Haar echtgenoot is in Albanië overleden. Betrokkene diende aldus te weten dat zij voor een lang verblijf in België een visum (lang verblijf) diende aan te vragen in het land van herkomst of een land daartoe bevoegd. Betrokkene diende tevens te weten dat zij uit het land kon worden verwijderd. Het feit dat betrokkene vruchtgebruiker is van de woning van haar man verhindert haar niet tijdelijk terug te keren om een aanvraag in te dienen. Dat betrokkene gezien het vruchtgebruik van de woning niet tijdelijk zou kunnen terugkeren, gelet op art. 605 en 618 van het B.W., dient gesteld dat art. 605 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat de vruchtgebruiker verplicht is de herstellingen tot onderhoud te doen. Art. 618 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat het vruchtgebruik kan worden beëindigd door het misbruik dat de vruchtgebruiker maakt van zijn genot, hetzij door het erf te beschadigen, hetzij door het bij gebrek aan

onderhoud te laten vervallen. Hieruit volgt niet dat betrokkene niet tijdelijk kan terugkeren. Eenmaal in het bezit van de nodige documenten voor lang verblijf in België kan zij steeds naar hier terugkomen en vervolgens de nodige herstellingen tot onderhoud verderzetten.

Wat de afhandeling van het nalatenschap en het gegeven dat er betwistingen zijn in de familie omtrent de nalatenschap betreft; dit verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren. Zij kan zich laten vertegenwoordigen door een raadsman. Deze vertegenwoordiging is inderdaad geen verplichting maar de mogelijkheid staat open voor betrokkene. Zij kan also op de hoogte blijven van de stand van zaken.

Het geven dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken kan eveneens niet weerhouden worden. Zij toont niet aan dat zij niet over een pro-deo advocaat kan beschikken, noch dat zij niet terug kan bij vrienden of kennissen die haar financieel kunnen helpen. Ook toont betrokkene niet aan dat zij bij een terugkeer niet zou kunnen beschikken over enig communicatiemiddel om met haar advocaat te kunnen overleggen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat in het verzoekschrift de beslissing dient vermeld te worden waartegen het beroep gericht is. In haar verzoekschrift stelt verzoekster de nietigverklaring te vorderen van *"de beslissing van de Minister van Migratie- en Asielbeleid dd. 22.07.2008 aan verzoekster ter kennis gebracht op 01.04.2009, onder referentienummer 5161098, waarbij het verzoek van verzoekster op grond van artikel 9,3^{de} lid Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard."* De Vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om in een repliekmemorie het voorwerp van het beroep te wijzigen of om in een repliekmemorie voor het eerst aan te geven dat ook een andere beslissing wordt aangevochten. Verzoekster kan derhalve niet op ontvankelijke wijze, in haar repliekmemorie - en bovendien buiten de in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn - stellen dat zij tevens de vernietiging vordert van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt dat verweerder is uitgegaan van een te strikte interpretatie van het begrip *"buitengewone omstandigheden"* en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk ontvankelijk had moeten worden verklaard. Zij stelt dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, geen omstandigheden van overmacht zijn en dat het volstaat dat zij aantoonde dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar Albanië om de bedoelde machtiging aan te vragen. Daarnaast benadrukt zij dat zij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onder meer het volgende vermeldde:

"- verzoekster zich in België zou vestigen met haar Belgische echtgenoot, maar deze is helaas plots overleden te Lezhe (Albanië) op 25.02.2004;

- verzoekster de vruchtgebruikster is van het huis en goed van haar overleden echtgenoot, waaronder een woning in België;

- Ten gevolge van dat vruchtgebruik en andere dringende verplichtingen met betrekking tot de nalatenschap van haar overleden echtgenoot, is het voor verzoekster buitengewoon moeilijk om het Belgische grondgebied zelfs tijdelijk te verlaten;
- Met betrekking tot de nalatenschap van haar overleden echtgenoot er tevens een aantal betwistingen gerezen tussen zijn tussen verzoekster en andere erfgenamen, hetgeen haar noodzaakt haar belangen hier te verdedigen.”

Verzoekster stelt dat de hierboven genoemde omstandigheden als buitengewoon te aanzien zijn en licht dit verder toe als volgt:

“Zoals gesteld supra heeft verzoekster ten gevolge van het overlijden van haar echtgenoot en haar belangen in diens nalatenschap een aantal verplichtingen te vervullen in België.

Ten eerste heeft zij het vruchtgebruik van de woning van haar overleden echtgenoot in België.

Het vruchtgebruik brengt een aantal verplichtingen met zich mee die bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk, na te komen zijn indien verzoekster gedwongen wordt tot een, zelfs tijdelijke, terugkeer naar Albanië.

Verzoekster is immers gehouden tot het onderhoud van het goed dat zij in vruchtgebruik heeft gekregen. Zoniet kan zij haar vruchtgebruik verliezen (artikel 618 B.W.).

Het spreekt voor zich dat het onderhoud van de woning een taak is die niet van op een afstand kan gebeuren. Zelfs middels een tussenpersoon zou dit onmogelijk zijn, aangezien verzoekster nauwelijks controle zou kunnen uitoefenen en de communicatiemiddelen te beperkt zijn om snel te kunnen reageren bij dringende kwesties.

Dit probleem stelt zich des te meer nu verzoekster verweekeld is in betwistingen met andere erfgenamen, die de naakte eigendom over de woning in kwestie hebben. Deze zouden immers wat graag van de afwezigheid van verzoekster gebruik maken om aan te voeren dat zij haar verplichtingen niet nakomt en zo de volle eigendom te verkrijgen.

Het moeten verlaten van de woning betekent overigens voor verzoekster een bijkomende morele klap;

Verder heeft verzoekster nog een aantal verplichtingen, onder meer inzake het afbetalen van enkele schulden en inzake de betwistingen met de andere erfgenamen.

Gezien het belang van deze zaken en de voornoemde communicatiemoeilijkheden kan van haar niet worden verwacht dat zij het afhandelen van deze verplichtingen aan iemand anders overlaat.

De verplichtingen zijn bovendien van dringende aard, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder onwenselijk zou zijn.”

Verzoekster wenst binnen het reeds geschetste kader tevens te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het gezinsleven, maar tevens andere sociale banden beschermt en dat elke persoon het recht heeft op het uitbouwen van sociale banden en op de bescherming ervan. Zij stelt dat het niet aan de Belgische administratieve overheid is om de lezing van artikel 8 van het EVRM te beperken tot het gezinsleven. Zij licht dit verder toe als volgt:

“Immers, verzoekster verblijft reeds meerdere jaren op Belgisch grondgebied, meer bepaald in West-Vlaanderen - Menen.

Zij kwam voor het eerst naar België in september 2001; zij werd gedwongen teruggebracht naar ALBANIE in juni 2003; na erkenning van haar huwelijk mocht ze met een visum terugkeren; zij is nu ononderbroken in België sedert februari 2004, t.t.z. meer dan 5 jaar.

De sociale banden met haar land van herkomst zijn definitief doorgesneden, niet enkel door het feit dat aldaar geen enkele familie meer heeft wonen (ouders en zus van verzoekster wonen allen in Italië) doch eveneens door dit lange verblijf,

In België heeft verzoekster duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone bevolking. Een Belgische vriendin van verzoekster heeft daarenboven een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend.

Verzoekster spreekt reeds zeer goed Nederlands (zij volgde daartoe op intensieve wijze cursussen) alsmede is zij zeer goed de Franse taal machtig."

Verzoekster is derhalve van mening dat zij niet langer als buitenstaander kan aanzien worden in de Belgische samenleving. Zij betoogt dat haar, louter omwille van illegaal verblijf, niet het recht mag ontzegd worden om haar sociale banden uit te bouwen en te bestendigen, nu dit recht is gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Tot slot voert verzoekster nog aan dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon en dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij op heden nog steeds een procedure lopende heeft voor de Raad van State.

4.1.1. De Raad merkt op dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke buitengewone omstandigheden hem verhinderen zijn verzoek bij de voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekster ingeroepen motieven geen buitengewone omstandigheden vormen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Er wordt verwezen naar het overlijden van haar echtgenoot en gesteld dat het feit dat verzoekster vruchtgebruikster is van de woning van haar overleden man haar niet verhindert om tijdelijk terug te keren naar Albanië, dat zij zich wat betreft de afhandeling van de nalatenschap en de hieromtrent gerezen betwistingen kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat en dat niet wordt aangetoond dat zij niet zou kunnen overleggen met haar raadsman tijdens haar verblijf in haar land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekster aangevoerde feitelijke gegevens door de bevoegde overheid werden onderzocht doch niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekster herhaalt de door haar als buitengewone omstandigheden aangebrachte gegevens en geeft aan deze gegevens anders te appreciëren. Zij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat de beoordeling die de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid gemaakt heeft kennelijk onredelijk is of dat een verkeerde invulling gegeven wordt aan het begrip buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekster nog opmerkt dat uit de rechtspraak blijkt dat buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het eigen gedrag op voorwaarde dat het gaat om het gedrag van een normaal zorgvuldig persoon, moet worden opgemerkt dat een normaal zorgvuldig persoon, van wie een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werd afgewezen, er niet voor opteert om verder illegaal in een land te verblijven. Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de door haar aangehaalde rechtspraak.

Een schending van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om in het land van herkomst te verblijven en wist of behoorde te weten dat zij na het verstrijken van haar visum het grondgebied diende te verlaten. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot een inmenging in het privé- of familieleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Het bestuur diende - nu niet kan gesproken worden van een aan de overheid toerekenbare inmenging - niet over te gaan tot een proportionaliteitstoetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens, waar nodig, toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, p. 167-168). Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de motivering niet afdoende is nu niet uitgebreid uiteengezet wordt waarom haar onderhoudsplicht met betrekking tot een in België gelegen woning op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het is immers evident dat het gegeven dat men het vruchtgebruik heeft over een woning in België en de daaraan verbonden onderhoudsverplichting geen buitengewone omstandigheid is. Door te stellen dat zij niet verplicht kan worden om zich door een raadsman te laten vertegenwoordigen wat betreft de behartiging van de belangen van haar nalatenschap en door ongefundeerd te herhalen dat de communicatiekanalen met Albanië beperkt zijn, toont verzoekster aan niet akkoord te zijn met de zienswijze van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, maar blijkt niet dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht verder niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal aan een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstreckende gevolgen heeft. In casu is een pertinente en afdoende motivering voorzien. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat niet voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht, zoals geïnterpreteerd door de Raad van State (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

4.2.2. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan daarom evenmin weerhouden worden.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. Verzoekster betoogt in een derde middel dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is. Zij benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel, een van de essentiële beginselen van behoorlijk bestuur, vooropstelt dat het bestuur de rechtsonderhorige geen ernstig nadeel mag berokkenen om daar zelf slechts een gering voordeel uit te halen, indien andere opties aanwezig zijn. Ter onderbouwing van haar middel stelt zij voorts het volgende:

“Het voordeel dat de overheid haalt uit de aangevochten beslissing is uiterst gering. Het enige concrete gevolg voor de overheid is dat de procedure wordt verplaatst naar de Belgische diplomatieke diensten van het land van herkomst. Dit betekent dus enkel een administratieve verlichting.

Verder heeft het indienen van het verzoek tot machtiging voor de burgemeester van de plaats waar verzoekster nu verblijft geen enkel gevolg op het vlak van de openbare orde of de organisatie van de binnenkomst van vreemdelingen.

Verzoekster veroorzaakt immers geen last op het grondgebied en is integendeel goed geïntegreerd.

Het nadeel dat verzoekster lijdt door de aangevochten beslissing is daarentegen aanzienlijk.

Zij kan hierdoor immers haar verplichtingen niet nakomen.

Daardoor dreigt zij het vruchtgebruik van de woning van haar overleden echtgenoot te verliezen en dreigt zij het onderspit te delven in de betwistingen met de andere erfgenamen, aangezien zij zich niet kan verdedigen.

Het feit dat het gaat om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied is geen argument.

Immers heeft de Raad van State erkend dat een terugkeer lang kan duren en zware gevolgen kan hebben (R.v.St. 04.02.2002, nr. 103.146).

Dit kan voor verzoekster reeds bijzonder nadelig zijn aangezien enerzijds de verplichtingen inzake het vruchtgebruik van de woning een voortdurend karakter hebben, en anderzijds de overige verplichtingen van dringende aard zijn.

Het door verzoekster geleden nadeel ten gevolge van de aangevochten beslissing is dus onevenredig zwaar ten opzichte van het geringe voordeel dat de overheid hieruit haalt zodat dit middel ook als gegrond naar voor komt.”

Verzoekster dwaalt evenwel waar zij aangeeft dat zij geen last veroorzaakt op het grondgebied. Er moet immers vastgesteld worden dat verzoekster geen enkel respect betoont voor de verblijfswetgeving en zich sedert jaren schuldig maakt aan het misdrijf dat omschreven is in artikel 75 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven kan niet ingezien worden hoe het proportionaliteitsbeginsel zou kunnen geschonden zijn nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen “andere opties” aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die voor verzoekster minder nadelig zou uitvallen.

Verzoekster blijft voorts in gebreke om aan te geven waarom haar privébelangen zwaarder zouden moeten doorwegen dat het algemeen belang, dat gediend is met een consistente toepassing van de verblijfswetgeving.

Het derde middel is ongegrond.

4.4. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht toe dat de bestreden beslissing dateert van 22 juli 2008 en haar pas op 1 april 2009 ter kennis werd gebracht, terwijl haar aanvraag om machtiging tot verblijf reeds dateerde van mei 2006.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411).

Uit het feit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet onmiddellijk overging tot de behandeling van een herhaalde machtigingsaanvraag en uit het gegeven dat de kennisgeving van de

bestreden beslissing met enige vertraging gebeurde blijkt geenszins dat het bestuur de bestreden beslissing niet correct zou voorbereid hebben of deze beslissing niet zou gestoeld hebben op een correcte feitenvinding.

Door daarnaast opnieuw aan te geven niet akkoord te gaan met de beoordeling door het bestuur van de als buitengewone omstandigheden aangebrachte elementen, toont verzoekster evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad benadrukt in dit verband, doch louter ten overvloede, dat het niet kennelijk onredelijk is om een langdurig illegaal verblijf, inclusief het verblijf in afwachting van een beslissing inzake een machtigingsaanvraag, op zich niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5. Verzoekster heeft geen grond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK